

ČETVRTI ODJEL
ODLUKA
O PRIHVATLJIVOSTI

Aplikacije br. 2333/04
koju je uložio Milenko VIŠNJEVAC
protiv Bosne i Hercegovine

Evropski sud za ljudska prava (Četvrti odjel), na zasjedanju vijeća održanom 24. oktobra 2006. u sastvu:

Sir Nicolas Bratza, *Predsjednik*,

Mr J. Casadevall,

Mr M. Pellonpää,

Mr S. Pavlovschi,

Mr L. Garlicki,

Ms L. Mijović,

Mr J. Šikuta, *sudije*,

i gospođa F. Elens-Passos, *zamjenik registrara Odjela*,

Uzimajući u obzir da je gore navedena aplikacija uložena 22. decembra 2003. god,

Nakon vijećanja odlučio je sljedeće:

ČINJENICE

Aplikant, gospodin Milenko Višnjevac, državljanin Bosne i Hercegovine, rođen je 1938. godine i živi u Sarajevu.

A. Okolnosti slučaja

Činjenice koje se odnose na ovaj slučaj, onako kako ih je dostavio aplikant mogu se sumirati na sljedeći način:

Prije raspada bivše Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (SFRJ) aplikant je deponovao stranu valutu na njegov bankarski račun tadašnje filijale slovenačke banke u Sarajevu (*Ljubljanska banka Glavna filijala Sarajevo*). U Bosni i Hercegovini, kao i u drugim državama nasljednicama bivše SFRJ, ovakava štednja nazivala se "starom" deviznom štednjom (za relevantne detaljnije informacije vidi slučaj *Jeličić v. Bosna i Hercegovina* (dec.), br. 41183/02, ECHR 2005-...).

Nakon nekoliko neuspješnih pokušaja da povuče svoja sredstva, aplikant je pokrenuo sudski postupak protiv *Ljubljanske banke Sarajevo* (u to vrijeme, pravni nasljednik *Ljubljanske banke Glavna filijala Sarajevo*).

Dana, 22. novembra 1993. prvostepeni sud u Sarajevu naredio je *Ljubljanskoj banci u Sarajevu* da isplati aplikantu, u roku od 8 dana, cjelokupan iznos (2.000 njemačkih maraka¹), u koju sumu je uračunata i akumulirana kamata. Zatezna kamata i zakonski troškovi nisu dosuđeni. Presuda je postala pravosnažna 19. januara 1994. godine.

Nakon što je *Ljubljanska banka Sarajevo* propustila da dobrovoljno izvrši presudu, nadležni sud je 27. aprila 1999. godine donio rješenje o izvršenju. Rješenje o izvršenju postalo je pravosnažno 20. decembra 2001. godine.

U međuvremenu, aplikant je podnio prijavu Domu za ljudska prava (tijelo koje se bavi ljudskim pravima i koje je uspostavljeno Aneksom 6. Opšteg okvirnog sporazuma za mir 1995. godine).

Dana, 7. oktobra 2002. godine Dom za ljudska prava je ustanovio povredu člana 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima i član 1. Protokola 1. uz Konvenciju do kojeg je došlo zbog neizvršenja pravosnažne presude od 22. novembra 1993. godine. Dom za ljudska prava smatrao je Federaciju Bosne i Hercegovine odgovornom i naredio je potpuno izvršenje pravosnažne presude do 11. januara 2003. godine. Aplikantu je takođe dosuđeno 1.000 Konvertibilnih maraka (BAM)² za nematerijalnu odštetu i BAM 200³ za zakonske troškove.

Dana, 30. juna 2003. godine Dom za ljudska prava je, u svojoj narednoj odluci, odlučio da Federacija Bosne i Hercegovine treba da plati sudske troškove umjesto *Ljubljanske banke Sarajevo*. Aplikantu je takođe dosuđen i dodatni iznos od BAM 2,000⁴.

Sudska odluka o dugu (oko 1.020 eura) i odšteta i zakonski troškovi dosuđeni od strane Doma za ljudska prava (ukupno otprilike 1.640 eura) su poslije toga plaćeni aplikantu. Na taj način aplikant je ukupno primio otprilike 2.660 eura. Aplikant nije naveo datume kada su izvršene uplate.

B. Relevantano domaće pravo i praksa

Za relevantno domaće pravo i praksu vidjeti odluku za slučaj *Jeličić* koja je gore citirana.

ŽALBA

Aplikant se žalio u skladu sa članom 6. Konvencije i članom 1. Protokola br.1. Konvencije zbog neizvršenja konačne i pravosnažne presude koja je donesena u njegovu korist.

¹ otprilike 1.020 eura.

² otprilike 510 eura.

³ otprilike 100 eura.

⁴ otprilike 1.020 eura.

PRAVO

Član 6. kao relevantan u ovom slučaju glasi:

“Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ..., svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu i u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom..”

Član 1. Protokola 1. glasi:

“Svako fizičko ili pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne utiču na pravo države kada primjenjuje takve zakone koje smatra potrebnim da bi nadzirala korištenje imovine u skladu sa opštim interesima ili da bi osigurala naplatu poreza ili drugih doprinosa ili kazni.”

Shodno ustaljenoj praksi Suda, kada vlasti države priznaju, barem suštinski, povredu Konvencije i kada njihove odluke sadrže odgovarajuću i dovoljnu zadovoljštinu, aplikant ne može više tvrditi da je žrtva u smislu značenja člana 34. Konvencije (vidi *Scordino v. Italy (no. 1)* [GC], br. 36813/97, § 193, ECHR 2006-...).

Presuda, koja je u pitanju u ovom slučaju, je na neki način provedena, nadležno domaće tijelo je jasno potvrdilo i priznalo povredu Konvencije i ponudilo nadoknadu za tu povredu. Sud smatra da presuđene sume (otprilike oko 1.640 eura na ime odštete i troškova uz oko 1.020 eura osnovnog duga) predstavljaju odgovarajuću i zadovoljavajuću nadoknadu.

U ovom okolnostima, čak i kada bismo pretpostavili da Bosna i Hercegovina može biti smatrana odgovornom za sve probleme u vezi sa štednjom deponovanom u prijašnjoj *Ljubljanskoj banci Glavna filijala Sarajevo* (vidi, *mutatis mutandis*, *Kovačić, Mrkonjić i Golubović v. Slovenia* (dec.), br. 4457/98, 45133/98 i 48316/99, od 9. oktobra 2003.god.), aplikant ne može više tvrditi da je žrtva navodne povrede. Proizilazi da je aplikacija očigledno neutemeljena u skladu sa značenjem člana 35, paragraf 3. Konvencije i stoga mora biti odbijena u skladu sa članom 35. paragraf 4.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

Proglašava aplikaciju neprihvatljivom.

Françoise Elens-Passos Nicolas Bratza
Zamjenik predsjednika registrara

VIŠNJEVAC v. BOSNA I HERCEGOVINA ODLUKA

VIŠNJEVAC v. BOSNA I HERCEGOVINA ODLUKA